

Trek mij, wij zullen U nalopen

Lezen: Hooglied 1

Tekst: Hooglied 1:4a

Zingen:

Ps. 42:1

Ps. 71:15

Ps. 63:1, 2

Ps. 17:3

Ps. 27:3

Geliefde gemeente, wanneer een jongen en een meisje elkaar ontmoeten en er liefde ontstaat, willen ze zoveel mogelijk bij elkaar zijn. Liefde trekt immers naar elkaar toe. Zo was het ook met koning Salomo toen hij de Sulamitische ontmoette en met haar in het huwelijk trad. Wat een grote liefde bespeuren wij in het boek Hooglied tussen koning Salomo en zijn Sulamitische vrouw. Kijk maar eens naar vers 2, dat spreekt boekdelen: *Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.* Uit die woorden alleen al kunnen we aan het begin van dit Hooglied opmaken hoe het lag tussen Salomo en de Sulamitische. Tegelijkertijd merken we in vers 2 ook iets van een gemis, van een intens verlangen. De Sulamitische verlangt weer naar Salomo. Blijkbaar mist ze hem, blijkbaar is ze in deze omstandigheden niet heel dicht bij hem. Hoe zal ze weer in de nabijheid van Salomo kunnen komen? Ze weet blijkbaar niet eens waar hij is, al wil ze hem weer heel dicht bij haar hebben. Dan moet hij zelf tot haar komen om haar weer tot zich te trekken. Dat blijkt wel uit haar wens, die ze al zingende kenbaar maakt aan het begin van vers 4: *Trek mij, wij zullen U nalopen.*

Tegelijkertijd komt, als je het boek Hooglied leest, op de achtergrond Efeze 5 naar voren, waar Paulus over het huwelijksleven zegt: *Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente.* Wat er in de heilshistorie tussen Salomo en de Sulamitische heeft afgespeeld, is een heerlijke afschaduwing van de gemeenschap tussen Christus en Zijn bruid. Ook de bruidskerk van Christus leert het bidden en blijft het bidden: *Trek mij, wij zullen U nalopen.* Nee, dat is een gebed dat nooit zal ophouden. Waarom niet? Omdat de gemeenschap met de Heere Jezus Christus niet altijd even sterk wordt beleefd. Er kunnen zelfs momenten zijn dat die gemeenschap helemaal niet ervaren wordt door allerlei omstandigheden, of dat de gemeenschap met Christus wordt verstoord. Hoe zal dan de bruid ooit weer in gemeenschap met Christus kunnen komen, als Christus eerst niet weer tot die bruid komt? Hij is het Zelf Die dat verlangen wekt, sterkt en versterkt, zodat Zijn liefdesbetrekkingen er altijd zullen zijn, evenals Zijn liefdestrekkingen.

Zo willen we dan ook gaan luisteren naar de eerste woorden van Hooglied 1, vers 4: *Trek mij, wij zullen U nalopen.* Wij horen in deze woorden een verlangen van de bruid naar Christus. Ze doet eigenlijk twee dingen: ze bidt en ze spreekt een belijdenis en belofte uit. Zo willen we naar die enkele woorden luisteren. Eerst naar de woordjes *Trek mij*, om straks stil te staan bij de woorden *wij zullen U nalopen.*

1. Trek mij

Het begin van vers 4 laat ons twee werkwoorden zien: trekken en nalopen. Laten we eerst een streepje zetten onder het woordje *trekken*. Wat bedoelt de bruid als zij zegt: *Trek mij*? Het woord 'trekken' dat hier gebruikt wordt, roept het beeld op van bij de hand grijpen. Laten we even naar een Oosterse bruiloft gaan in de tijd van de Bijbel. In het huis van haar ouders zit de bruid te wachten op de komst van haar bruidegom. De bruidegom zal de bruid ophalen bij het huis waar ze altijd gewoond heeft. Daar zal de huwelijksplechtigheid plaatsvinden, om daarna naar de feestzaal te gaan om de bruiloft te vieren. We zien het in gedachten voor ons: daar komt die bruidegom aan, vergezeld van tien bruidsjonkers, terwijl de bruid met haar tien bruidsmeisjes aan het wachten is. Daar komt hij bij dat huis aan, de deur gaat open en de bruidegom treedt naar binnen op de bruid toe. Hij steekt zijn hand uit om de hand van de bruid te pakken, om haar bij wijze van spreken uit dat ouderlijke huis te trekken, om haar te brengen naar de plaats waar hij samen met zijn bruid de rest van het leven zal doorbrengen. Als die hand van de bruidegom niet kwam om die bruid te grijpen, bleef de bruid natuurlijk in dat ouderlijke huis zitten. Maar als die bruidegom binnenkwam en hij greep haar hand, dan kon het niet anders of zij stond op en ging met haar bruidegom mee. Dat ligt opgesloten in dat woordje *trekken*.

Maar wij gaan vanavond, met de hulp van de Heere, naar de geestelijke betekenis van deze woorden. Want de bruid van Christus moet ook gegrepen worden door de hand van Christus Zelf, die uitgestoken is naar die bruid. Nee, de Heere Jezus doet dat natuurlijk niet met een letterlijke hand, maar door Zijn Woord en door Zijn Geest. Als we dan een geestelijke betekenis willen geven aan het woordje *trekken*, dan is dat een verborgen werking van de Geest in het hart van iemand om hem ergens toe te brengen. Het wil niet alleen zeggen dat een mensenkind, die van nature een zondaar is, gewillig gemaakt wordt om inderdaad met de Bruidegom mee te gaan, maar het betekent ook dat de Bruidegom zo'n mensenkind daadwerkelijk op de plaats zal brengen waar Hij hem hebben wil. Dat is in het bijzonder het werk van de Heilige Geest. Waar gaat de Heilige Geest een zondaar, die getrokken wordt, nu brengen? Bij Christus! En daar bidt de bruid hier om. Want als zij bidt: *Trek mij*, dan ziet de bruid twee partijen voor zich. Aan de ene kant is daar Christus, de Bruidegom, Die haar trekken moet door Zijn Geest. Aan de andere kant staat zij zelf, die getrokken moet worden. Dus dit gebed laat inderdaad zien dat de bruid een hartelijk verlangen naar Christus heeft.

De bekende oudvader Hellenbroek heeft een prachtige verklaring op het boek Hooglied geschreven. Als hij deze woorden gaat verklaren en uitleggen, spreekt hij terecht van een eerste en een tweede trekking. Wat bedoelt hij met die eerste trekking? Dat is de bekering, wat de Bijbel noemt: getrokken worden uit de duisternis en gebracht worden tot het wonderbaar licht in Christus. Het is de overzetting van de staat der zonden in de staat van Gods genade. Het is de trekking die uiteindelijk bij Christus brengt om door Christus bij de Vader gebracht te worden. Dat is het werk van de Heilige Geest.

Nu zijn we vanavond samen in een week van voorbereiding op het Heilig Avondmaal. Dan ga ik u de vraag stellen: kent u die trekking? Want die eerste trekking is wel noodzakelijk om met zegen en met vrucht het Heilig Avondmaal te mogen vieren. Of dat nu een trekking is die begonnen is in je kinderjaren, zoals bijvoorbeeld bij Obadja of Timotheüs, of dat het een plotselinge, krachtdadige trekking is geweest, zoals bij Saulus op weg naar Damascus, of dat het een hele geleidelijke trekking is geweest, zoals bijvoorbeeld bij Ruth – als er maar sprake is van een trekking, een trekking als zondaar tot Christus.

Wie zijn het nu die dit gebed leren bidden: *Trek mij, Heere. Trek mij, Heere Jezus*? Ja, dat zijn mensen die op de school van de Heilige Geest gebracht zijn en die geleerd hebben waarom ze Christus nodig hebben. Dan kan het niet anders, en dat weten we krachtens opvoeding wel, maar

het gaat vanavond natuurlijk om ons hart. We weten natuurlijk wel dat de Heilige Geest daar Zijn heilige wet voor gebruikt. Als wij het hebben over de heilige wet, gemeente, dan staat die heilige wet altijd in het licht van Gods wil. Dus als de Heilige Geest begint te trekken tot Christus om plaats te maken voor Christus, dan kan het toch niet anders dan dat je geleerd hebt waarom je Hem nodig hebt. Waarom heb je de Heere Jezus nodig? Hebt u de Heere Jezus nodig? Zou je vanavond kunnen getuigen waarom je Hem nodig hebt? Heb je het geleerd dat je een zondaar bent? Ja, niet zomaar een zondaar die iets verkeerd gedaan heeft, maar een zondaar die gezondigd heeft tegen God, en dat je met al die zonden in de schuld staat bij God. Ja, als je dat gaat zien, dan is het toch een verloren zaak als je meer niet ziet. Maar als de Heilige Geest je zo gaat onderwijzen en zo gaat trekken, dan heeft dat altijd een doel: opdat in je ziel een honger en een dorst geboren wordt, dat er in je ziel een verlangen naar verlossing geboren wordt. Als dan vanuit het heilige evangelie de weg gewezen wordt hoe je verlost kan worden, namelijk door Christus alleen, dan ga je bidden: *Trek mij, o Heere.*

We zien het zo mooi geïllustreerd in die gelijkenis van de verloren zoon. Moet je hem daar zien zitten tussen die zwijnen. Wat zal die jongen gestonken hebben naar de varkens! Daar zat hij in de modder, en hij mocht nog niet eens eten van het voedsel dat voor de zwijnen werd neergeworpen. Het staat zo kenmerkend: *en tot zichzelf gekomen zijnde.* Dat betekent zoveel als: de Heilige Geest liet hem in zijn eigen hart kijken. Heb je wel eens in je eigen hart gekeken, gemeente? Dan heb je niet zoveel praatjes meer. En de enige tegen wie je dan nog gaat spreken, is tegen God Zelf. Wat een vuile bron van wanbedrijven zit er van binnen. Afschuwelijk. En de Heilige Geest laat het zien. Die verloren zoon zag het ook, maar hij kon zichzelf er niet van verlossen. Waar moest hij heen? Terug naar de wereld wilde hij niet meer, want dan zou hij nog meer zonden gaan doen. Terwijl hij daar zat, terwijl er hongersnood was en hij geen voedsel tot zich nemen kon, bleef voor die jongen nog maar één mogelijkheid over: terug, terug naar de plaats waar hij weggelopen was, terug naar zijn vader.

We kennen het toch? Ik hoop dat we het ook uit ondervinding weten wat het is, wat de Heere Jezus daar zo heerlijk voorstelt. Hij stond op om naar zijn vader te gaan. En hij wist precies wat hij tegen zijn vader zou zeggen. Oprecht, eerlijk: *Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en voor u, en ik ben niet meer waard uw zoon genaamd te worden.* Weet je wat ik daarin hoor? Een jongen die alle rechten verloren heeft. Geen recht meer om een kind van de vader te zijn. Heb je ervoor gebogen? En toch bij de Vader willen zijn. Snap je dat? Alles kwijt, geen rechten, en toch bij die Vader willen zijn. Want hij had het al bedacht – al kreeg hij de kans niet om het straks uit te spreken, maar hij had het bedacht en overdacht in zijn hart: *Maak mij dan als een van uw huurlingen. Laat mij dan nog één dag in uw nabijheid zijn.* En juist in die woorden, in die overdenkingen, hoor ik de echo van onze tekst: *Trek mij tot U alleen.*

Waarom zei hij dat nu? Waarom gaat een zondaar dat nu zeggen: *Trek mij, o God?* Omdat je niet meer zonder God kan leven. Omdat je zelf alles mist en ontdekt hebt: wat ik mis, is bij Hem te verkrijgen. Zo was het ook met die jongen. Wat had hij nog? Geen geld meer, die geldzak was leeg. En die prachtige kleding die hij ooit op de boerderij van zijn vader droeg, daar was niets meer van te zien. Vodden, en voedsel had hij ook niet. Dat is nu het beeld van een bedelaar die niets meer heeft, niets meer kan, niets meer bezit, en die nog maar één ding kan bedelen: *Trek mij, Heere.* En zo is hij gegaan, getrokken. Want in dat gaan naar zijn vader werd hij getrokken, en is hij beschaamd bij zijn vader gekomen.

Ach, gemeente, als je grote gedachten van God wil krijgen, moet je Lukas 15 lezen: *Breng hier het beste kleed, en doe het hem aan, en geef hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan zijn voeten; en brengt het gemeste kalf, en slacht het, en laat ons eten en vrolijk zijn; want deze, mijn zoon, was*

*dood, en is weder levend geworden; hij was verloren, en is gevonden. Zeg, ben je zo al getrokken? Ben je zo al bij de Heere terechtgekomen, beladen met je schuld, als een onwaardige, één die de dood verdiend heeft, omdat het in overeenstemming is met Gods recht, maar wel één die ontdekt heeft: binnen mij is het niet. Maar wil ik ooit weer genade vinden in de ogen van de Heere, wil ik ooit weer het leven vinden dat nodig is om zalig te worden, het ligt buiten mij, in Christus. Heeft het God behaagd Zijn Zoon in uw ziel te openbaren? Als dat gebeurt, dan wordt het gebed nog intenser: *Trek mij tot U.**

Wat is dat ook een gepast woord als het gaat om de bediening van het Heilig Avondmaal. Zeker als je mag weten, door het werk van Gods Geest, dat die eerste trekking een werkelijkheid geworden is. Als die eerste trekking er gekomen is en er is enige kennis van Christus gekomen in je leven, dan kan het niet anders of er komt een betrekking op het Heilig Avondmaal. Al kunnen er heel veel belemmeringen zijn in het begin. Misschien zitten er wel in ons midden die een betrekking op de tafel des Heeren gekregen hebben, omdat door de prediking van het evangelie er licht gevallen is op die beminnelijke Bruidegom. En dat van binnen de Heilige Geest je overtuiging gaf: deze is het, Die heb je nodig tot zaligheid van je ziel. Hoe meer je van Hem ging horen, hoe meer liefde in je ziel ontstond tot die Bruidegom. Doordat die liefde ontstaan is, kwam daar een betrekking op die tafel, om daar een plaatsje van Hem te mogen ontvangen. Dan weet ik zeker dat dat ook je werkzaamheden uitmaken in de binnenkamer voor God. En dat de Heere je het hoort roepen: *Heere Jezus, U bent toch geen onbekende meer voor mij. Zou ik dan ook eens door U Zelf aan die tafel gebracht mogen worden? Trek mij, Heere, tot U.* Ja, dat hoort allemaal bij die eerste trekking.

Maar wist u, daar gaat het nu niet alleen over in onze tekst. Want in onze tekst is niet een zondaar aan het woord die nog maar net op de weg der bekering gekomen is, maar hier is de bruid aan het woord die in het huwelijk getreden is met Salomo. En die zegt: *Trek mij.* Dus het blijft een gebed in het geloofsleven. Waarom blijft dat het gebed? Omdat, als er een gezond geestelijk leven is, er geen stilstand is, maar een voortgaand geestelijk leven. Het geestelijke leven, dat de Heere werkt, zal verdiept moeten worden. Er komt een voortgang in het geestelijke leven. En weet u, zo las ik het ergens, dat wordt nu geleerd in je eigen achteruitgang. Want die bruid bidt toch: *Trek mij.* Dat is diezelfde bruid die zegt: *Hij kusse mij met de kussen Zijnsmonds.* Dat is diezelfde bruid die zegt: *Uw uitnemende liefde is beter dan wijn.* Dat is diezelfde bruid die in vers 3 zegt: *Uw oliën zijn goed tot reuk; Uw Naam is een olie, die uitgestort wordt; daarom hebben U de maagden lief.*

Hier is een bruid aan het woord die de Naam Jezus kent, want Hij heeft haar zalig gemaakt van alle zonden. Hier is een bruid die de Naam Christus kent, Die Profeet, Priester en Koning, Die alles gedaan heeft om zo'n slecht menskind zalig te maken. Hier is een bruid aan het woord die de Naam Heere kent, de Kurios, Die haar niet met goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed gekocht heeft. En die Naam is als een olie die uitgestort wordt. In die Namen, Heere Jezus Christus, heeft ze Zijn onuitsprekelijke zondaliefde ontdekt. Ja, ze heeft die liefde geproefd.

Maar dan terug naar onze tekst. Waarom zou die bruid van Christus dan nog zo bidden? Want wie eenmaal toch tot Christus getrokken is, die hoeft toch niet meer getrokken te worden? Vanwaar dan dit gebed van de bruid? Omdat er momenten in het geloofsleven kunnen zijn dat de nabijheid van Christus en de sterke band tussen Christus en Zijn bruid niet altijd even sterk ervaren wordt. Het kan zelfs zo zijn in het geestelijke leven dat er een afstand komt tussen Christus en Zijn kerk. Daarom zou je het vanavond zo kunnen zeggen: een kind van God leeft of in de nabijheid van Christus, of in een veraf leven van Christus.

Wat is het dan nuttig om in een week van voorbereiding eens bij jezelf na te gaan, als je tot die bruidskerk mag behoren: hoe is het nu vanavond op dit moment? Nee, niet hoe het een jaar geleden was, of vorige week, maar hoe is het nu vanavond? Is er iets van het nabij Hem zijn, en geeft dat een sterke trekking naar zondag? Of is er iets gebeurd dat het veraf komt te staan, dat je een veraf leven kent? Ja, die tijden zijn er helaas in het geestelijke leven, dat de bruidskerk niet zo dicht meer bij de Heere Jezus leeft om allerlei oorzaken. Wat is het dan nodig om telkens weer te bidden: *Trek mij*.

Je zou het zo kunnen voorstellen, in het licht van het woordje *trekken*, dat een gelovige na ontvangen genade weer eens in een put terecht kan komen, waar je uitgetrokken moet worden, waar je uit de diepte van die put roept: *Trek mij, Heere*. Wat zijn dan die putten waar een gelovige in kan vallen? Ik ga zomaar een paar voorbeelden noemen, en misschien raak ik je hart wel vanavond.

Het kan zomaar zijn dat een gelovige in een put van hoogmoed gevallen is. Denk niet dat een kind van God van zijn hoogmoed verlost is. Pas maar op, het is niet zo. Ik zal een voorbeeld geven uit de Schrift. We kennen Hizkia wel, hè? Want hij heeft een grote genade van de Heere ontvangen, toch? Toen hij daar op dat bed lag en hij dacht dat hij moest sterven zonder nageslacht, zodat de belofte van Christus' komst niet vervuld kon worden, heeft hij zijn aangezicht naar de muur gewend. Hij kon niet verder meer komen dan het keren als een duif en het piepen als een zwaluw, en hij riep het uit: *O Heere, wees mijn Borg*. Toen kwam de Heere. Wat een wonder, hè? De Heere komt, en dat Hij dan ook zo komt als een Borg. Waar leidde dat in het leven van Hizkia heen? Hoor hem zeggen: *Zie, in vrede is mij de bitterheid bitter geweest; maar Gij hebt mijn ziel lieflijk omhelst, dat zij in de groeve der verderving niet kwam; en Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen*. Dat rijdt door mij. Maar als er een paar weken voorbij gegaan zijn, wat doet Hizkia dan? Als de gezanten van Babel komen, rept hij geen woord meer over zijn Borg, en rept hij geen woord over die grote, vergevende God. Maar hij gaat al zijn schatten laten zien. Wat een hoogmoed, hè? Toen leefde hij niet meer dicht bij de Borg. Zie je het? De Bijbel laat het ons zien dat er een veraf leven kan komen door toe te geven aan hoogmoed.

Een ander kan zomaar vallen in de put van vleselijke begeerten. Weer een ander kan terechtkomen in een put van ongelooft. Moet je die arme Thomas toch eens zien zitten, een week na de opstanding van Christus, een hele week in de golven en baren van ongelooft. Wie kon Thomas ooit uit die put halen? Er was er maar één Die dat kon, en dat was Christus. Of je zit met Asaf in de put van onbegrepen wegen, waar je het maar niet mee eens kan worden met God. Als een kind van God op zo'n punt komt en je wordt het niet eens met God, dan is de Heere geweken, dan is Hij veraf. Of als je toegegeven hebt aan wat voor zonde dan ook, en een gelovige komt na ontvangen genade in de modder van de ongerechtigheden, wie kan je daaruit trekken? Nee, dan is Christus niet meer nabij, dan moet Hij zich helaas stilhouden.

Soms kun je niet eens een bijzondere reden aanwijzen waarom er een veraf leven gekomen is, als de Heere zich in Zijn wijsheid terugtrekt, je leegmaakt om een nieuwe genade te openbaren. Weet je wat het leven van de kerk des Heeren is? Ik vind het altijd zo mooi uitgedrukt door die bekende puritein Rutherford. Die zegt: in het leven van Gods kinderen komt Jezus en gaat Jezus. Een komende en gaande Christus. Ja, als Die komende is, wat is het dan goed: *Het is mij goed, mijn zaligst lot, nabij te wezen bij mijn God*. Maar als Die dan weer gaat, je kan het 1, 2, 3 niet begrijpen waarom het weer zo leeg wordt. Begrijp je dat na ontvangen genade dit gebed toch een noodzakelijk gebed blijft? Als Hij dan niet nabij is, wat doe je dan? Ga je dan in de stilte de oorzaak zoeken? Is er misschien iets? Licht er misschien iets? Moet de Heere zich om iets persoonlijks stilhouden? Ja, dan gaat de Heere afstand creëren als Hij ziet dat Zijn kinderen afdwalen. Wat kan

er veel zijn dat de gemeenschap met Christus verstoort? Als het goed is, kan een ware gelovige het daar niet lang in uithouden. Als het goed is, kun je er niet in rusten. Vroeg of laat wordt dan dat gebed weer in je hart gelegd: *Trek mij, Heere. Heere, ik ben weer om allerlei redenen afgedwaald. Heere, het is mijn eigen schuld dat ik Uw gemeenschap moet missen. Ik kan mezelf niet in Uw gemeenschap brengen, Heere. Daarom roep ik tot U: Trek mij. Denk aan mij toch in genade, om Uw goedheid eer te geven. Verhoor mij, Heere, in den dag der benauwdheid; o God van Jakob, zet mij in een hoog vertrek; ondersteun mij en help mij uit Sion, Uw heiligdom.*

En de Heere wil zulke gebeden verhoren, elke keer weer opnieuw. Welk een God dan! Wat is de trouw van Christus, wat is de trouw van een drie-enige God echt een onbezweken trouw. Wat is de liefde van een drie-enige God tot de verloren zondaar werkelijk een onuitsprekelijke liefde. Want als dat gebed weer geboren wordt: *Trek mij*, dan komt Hij. Echt waar, elke keer weer opnieuw. In wat voor put je ook terechtgekomen bent, en hoe diep die put misschien voor je waarneming is, Hij is bij machte om je uit die diepte te trekken, naar Zich toe te trekken. Hoe doet Hij dat? Dat zegt de Schrift: met koorden van liefde. Moet je eens luisteren wat de profeet Hosea daarover gezegd heeft: *Ik trok hen met mensenzelen, met touwen der liefde, en was hun als degenen, die het juk van hun kinnebakken oplichtten, en Ik reikte hun voeder toe.*

Ja, dat doet Hij allereerst met het touw van Zijn Woord. En daarbij geeft Hij, mag ik het dan vanavond zo eens zeggen, de touw van het sacrament, om Zijn kinderen weer bij Zich te trekken, om opnieuw Zijn zondaarsliefde te betuigen, om opnieuw Zijn beloften te vervullen: *Ik zal ze voeren. Ja, Ik zal ze trekken. Zij zullen komen met gewezen, en met smeking zal Ik hen voeren. Ik zal ze leiden aan waterbeken in een rechten weg, waarin zij zich niet zullen stoten.*

Als we verder bladeren in het boek Hooglied, komen we daar een heel treffend voorbeeld van tegen in Hooglied 5. Daar gaat het ook niet over iemand die tot bekering komt, maar over iemand die de bruid van Christus is. Maar wat een afstand is er toch gekomen! De Bruidegom is weg en de bruid ligt op bed, met de deur dicht. En daar komt de Bruidegom. Ik vind het al zo heel treffend hoe dat beschreven staat aan het begin van Hooglied 5. Die Bruidegom komt door de donkere nacht. Terwijl de dikke mist heel laag hangt, komt Hij door die donkere, ondoordringbare mist toch tot Zijn bruid. Waarom? Die Bruidegom heeft Zijn bruid zo lief. Hij heeft er alles voor over, zelfs die stikdonkere nacht, zelfs die ondoordringbare mist. Hij gaat er dwars doorheen. Zo komt Hij te staan bij de deur waarachter die bruid is. Dan staat het er zo mooi: *Zijn haarlokken druppen van den dauw.* Dan moet je de kanttekening er eens bij lezen. Daar wordt Christus geschilderd, Die een weg van bitter lijden en sterven tot Zijn bruid komt. Daar wordt Christus geschilderd, waarbij Zijn haarlokken niet druppen van de dauw, maar waar Zijn haarlokken druppen van het bloed. Heb je zo de Heere Jezus weleens tot je zien komen, met al je zonden en schuld, waar je zelf je niet uit die put kunt trekken? Daar komt Christus door de nachten van lijden en sterven heen. Zijn haarlokken, wat zeg ik, Zijn ganse lichaam druipt van het bloed. En zo komt Hij tot Zijn bruidskerk. En Hij zegt: *Ik ben in Mijn hof gekomen, o Mijn zuster, o bruid! Ik heb Mijn mirre geplukt met Mijn specerij; Ik heb Mijn honingraten met Mijn honing gegeten; en Ik heb Mijn wijn met schaduw Mijn melk gedronken.* En dan die hartelijke nodiging: *Eet, vrienden, drink, en wordt dronken, o liefste.*

En dan die bruid op het bed. We hoorden ze niet eens zeggen: *Trek mij*. Aanvankelijk wilden ze de deur niet eens opendoen. Maar dan die daad van die Bruidegom, gemeente. Als Die dan die overheerlijke mirre laat druipen aan de binnenkant van die deur, als beeld van Zijn liefde voor Zijn bruid, en als de bruid het ruikt, als de bruid Zijn liefde proeft, dan komt ze weer in beweging. Dan wordt ze weer gaande gemaakt. Zij staat op om haar Bruidegom te zoeken. En ongetwijfeld heeft ze toen weer gezegd: *Trek mij, en wij zullen U nalopen.* Daarin openbaart ze haar gehoorzaamheid aan Christus.

2. Wij zullen U nalopen

Dan gaan we naar het tweede stukje van onze tekst: *Wij zullen U nalopen*. We gaan in het bijzonder naar het tweede werkwoord kijken dat we in onze tekst vinden, dat is het werkwoord *nalopen*. Als we naar de Hebreeuwse grondtekst kijken, staat er tussen die twee werkwoorden *trekken* en *nalopen* - eigenlijk staat er alleen maar *lopen* - één woordje. En dat woordje wat tussen die twee werkwoorden staat, betekent *achter U*. Dus heel letterlijk luidt onze tekst: *Trek mij, achter U zullen wij lopen*. Dan kun je dat woordje *achter U* zowel aan het ene werkwoord koppelen als aan het andere werkwoord. Onze Statenvertalers hebben het woordje achter U gekoppeld aan het woordje lopen en hebben van woordje lopen nalopen gemaakt: *Trek mij, en wij zullen U nalopen*. Nou, dat is een goede, zuivere vertaling. Maar evengoed mogen wij dat woordje, wat in het Nederlands dan twee woordjes is, *achter U*, ook koppelen aan het werkwoord *trek mij*. Dus: *Trek mij achter U, en wij zullen U nalopen*. Dat laat al gelijk de samenhang zien tussen een *trekken* en *nalopen*. Hoe zal een zondaar achter Christus kunnen nalopen, aanlopen, als hij niet eerst door Hem getrokken is? Kijk, en dat weet die bruid. Ze zegt: als Hij mij nu gaat trekken, opnieuw gaat trekken, voor de zoveelste keer gaat trekken, dan kan het niet anders of wij zullen Hem nalopen. Hierin komt nu het geloofsleven openbaar.

Misschien is het u wel opgevallen, als je zo die eerste woorden van vers 4 overdenkt, dat als die bruid gaat bidden: *Trek mij*, ze dan in enkelvoud spreekt. Maar als ze daarna een belijdenis, een belofte gaat afleggen ten opzichte van de Bruidegom, dan spreekt ze in het meervoud. Dan zegt ze niet: *Ik zal U nalopen*, maar: *Wij zullen U nalopen*. Wat kunnen we daarvan leren, gemeente? Die trekking van het begin van de tekst is een zo persoonlijke zaak. Allen die zalig worden, kennen die trekking, steeds weer opnieuw, heel persoonlijk. Maar wat ga je ontdekken als de Heere je gaat trekken en je mag komen op de school van vrije genade? Daar ben je niet alleen. Daar ontmoet je anderen die ook getrokken zijn. Daar ga je iets verstaan van de gemeenschap der heiligen, om samen met de kerk van alle tijden en plaatsen Hem na te lopen.

Zo mogen wij dat ook wel eens, in een rechte weg bedoel ik, toepassen op het Heilig Avondmaal. Ja, iedereen die een recht van de Heere ontvangen heeft om aan de tafel des Heeren te mogen komen, die is persoonlijk getrokken. Dat kan niet anders. Maar de Heere heeft Zijn Avondmaal nooit ingesteld om het Avondmaal met een enkeling te vieren, met een kind van God apart. Hij wil aan die ronde tafel al Gods kinderen hebben. Dan weet ik wel dat er ook aan de tafel hypocrieten kunnen zitten. Dat weet de Heere ook, en Die kent het hart. Maar als het gaat om de instelling van het Heilig Avondmaal, zoals Christus dat bedoeld heeft, is het bedoeld voor de waar gelovigen. Als Christus in het midden van een gemeente het Avondmaal aanricht, dan gaat Hij niet Avondmaal houden met een individu, maar Hij gaat Avondmaal houden met verschillende kinderen van God. Dan moet het inderdaad heel persoonlijk zijn: *Trek mij, Heere*. Dan komen er persoonlijke worstelingen, die de Heere gaat verhoren. Dan moet je ook heel persoonlijk getrokken worden. Dat kan een ander je er niet brengen, dat moet de Heere doen door het goddelijk licht geleid. Maar Christus houdt niet met een enkeling Avondmaal. Avondmaal is ook in de diepste zin van het woord, als ik goed naar de Bijbel luister, en zo zou het ook moeten zijn, een gemeenschapsmaaltijd: *Wij zullen U nalopen*.

Nee, dan mag je jezelf er niet brengen, zoals ik bijvoorbeeld die man in de Bijbel tegenkom die geen bruiloftskleed had. Die voegt zichzelf erbij. Maar allen die een bruiloftskleed krijgen, die weten Wie Christus voor hen geworden is en waarom ze Christus nodig hebben. Die gaan ook gemeenschap met elkaar krijgen. Want als het ene kind van God aan de tafel des Heeren komt met een ander kind van God, dan hebben ze beide het bruiloftskleed gekregen. Dan mag er aan

die tafel weleens gemeenschap der heiligen zijn. Persoonlijk getrokken, en toch: *Wij zullen U nalopen*. Gods kinderen weten ervan hoe er aan die tafel niet alleen gemeenschap met de Heere Jezus is, maar ook gemeenschap met elkaar. Zelfs kan het zo zijn, aan de tafel des Heeren, dat een kind des Heeren gemeenschap heeft met de triomferende kerk. Wij, één in Christus - ik heb het over de ware gelovigen - *zullen U nalopen*.

Maar u begrijpt wel dat dat veel meer betekent dan alleen een toepassing op het Heilig Avondmaal. Want dat *nalopen* ziet ook op het afhankelijke leven achter Christus aan. En dat is elke dag, als het goed is, opnieuw. Dat is vrucht van het trekken door de Heilige Geest. En *trekken* ziet altijd op weerstand. Er moeten altijd heel veel weerstanden verbroken worden, maar dat doet de Heilige Geest dan ook, zo lieflijk. Dat heb ik ook ontdekt in het woordje *nalopen*. In dat woordje *nalopen* zit iets van geloofsgehoorzaamheid. In dat woordje *nalopen* zit iets van gewillig gemaakt zijn om achter Hem aan te mogen komen. Ik heb nog iets in dat woordje *nalopen* ontdekt, iets wat alle vormen van traagheid en luiheid radicaal afsnijdt. Als het geloofsleven werkzaam is, dan is het een *snellopen*, zo staat er in het Hebreeuws, zelfs een rennen, met haast tot Hem gaan. Als je ziet dat Hij weer tot je komt, is dat je gezindheid? Ken je die gezindheid, ken je die begeerte om zo dicht mogelijk bij Hem te zijn? Als Hij dan komt in het gewaad van Zijn Woord, als Hij dan komt in de tekenen van het sacrament, om Hem dan na te lopen. Als de Heere Zelf gaat trekken, dan kan het niet anders of het nalopen is er: *Maar het is mij goed, mijn zaligst lot, nabij te wezen bij mijn God*.

Hoe komt het dan openbaar? In vier dingen die ik vanavond zou willen noemen. Waarin komt nou heel praktisch dat *nalopen* openbaar? Allereerst door heel trouw onder de prediking van het Woord te komen in Gods huis, vanwege een geestelijke honger. Mag je ook wel zo naar de kerk komen, dat het in je hart zingt: *Hoe lieflijk, hoe vol heilgenot, o HEER, der legerscharen God, zijn mij Uw huis en tempelzangen! Hoe brandt mijn genegen heen om Sion voor of in te treën! Mijn ziel bezwijkt van sterk verlangen; mijn hart roept uit tot God, Die leeft en aan mijn ziel het leven geeft*. Die onmisbare plaats, waar Hij Zelf onderwijs gaat geven over de noodzaak om getrokken te worden, elke keer weer opnieuw, waar Hij onderwijs gaat geven: wat is dat nu, het navolgen van Hem? Dat is Zijn voetstappen drukken, gemeente.

Waar leiden de voetstappen van Christus dan heen, waar degenen die Hem lief gekregen hebben Hem mogen volgen? Nou, dat vinden we toch in het vervolg van vers 4: *De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamer*. Dat is een uitdrukking die ons laat zien: het heilgeheim wordt aan Zijn vrienden na Zijn vreeverbond getoond. Dat zijn de verborgenheden van het Koninkrijk der hemelen. Dat is Christus mogen volgen op de weg van Zijn vernedering, van Zijn lijden, van Zijn sterven. En Christus te mogen volgen op de weg van Zijn verhoging, hoe Hij opgestaan is, hoe Hij ten hemel gevaren is. Weet je wat je dan leert? Als je Hem zo mag volgen, Zijn voetstappen mag drukken, dan wordt Hij steeds groter en ik word steeds kleiner. Of om het met de woorden van Johannes de Doper te zeggen: *Hij moet wassen, maar ik minder worden*.

Als je zo in Zijn binnenkamer wordt geleid, wat wordt deze Bruidegom dan groot en rijk. Dan wil je niets meer afdoen van Zijn weg en werk. Als de Heere zo Zijn Woord gaat zegenen en je mag weten zo getrokken te zijn en Hem na mag lopen, ja, dan komt er een moment, en heb ik het over de eerste keer, dat je ook niet meer bij die tafel vandaan kunt blijven. En als je door de Heere eenmaal bij die tafel gebracht bent, dan kun je ook de volgende keren niet meer bij die tafel vandaan blijven. Want dan gaat de Heilige Geest geloofsgehoorzaamheid werken: *Wij zullen U nalopen*. Dan durf je niet meer ongehoorzaam te zijn aan de begeerte die van Christus uitgaat, als Hij het in je hart legt: *Ik heb grotelijks begeerd dit pascha met ulieden te eten*. Dan gaat Hij Zelf de vrijmoedigheid des geloofs in je hart werken, omdat er geschreven staat in het Woord des Heeren: deze, deze

Bruidegom, deze Heere Jezus Christus, ontvangt zondaren en eet met hen. Ja, dan mag je Zijn stem gaan vernemen, Zijn nodiging gaan horen, die zo heel persoonlijk is: *Kom, eet van Mijn brood, en drink van den wijn, dien Ik gemengd heb. Sta op en eet, want de weg zou anders voor u te veel zijn.*

Er is nog iets waarin dat *nalopen* openbaar komt, in de praktijk van het dagelijkse leven. Want hoe kan een kind van God toch dagelijks struikelen in de zonde. Het hoeft niet grote zonde te zijn, het kunnen ook de zonden van binnen zijn, zonden waarvan je gelijk merkt dat het de gemeenschap met de Heere verstoort. Wat dan? Dan moet je toch opnieuw getrokken worden. Dan moet je toch opnieuw Hem nalopen. En wat is dat anders dan opnieuw vluchten tot die Bloedbruidgom, om opnieuw bedekking te vinden in het bloed dat Hij gestort heeft? O, wat sterft die oude mens toch langzaam. Wat kan de zonde opkomen in je hart, wat je niet wil, maar wat er toch is. En dat je zegt: *Heere, hoe kom ik er ooit van af? Houdt het nu nooit eens op, die zonde? O, trek mij toch, en ik zal U nalopen. U weet toch raad met mijn zwakheid. U weet toch raad met mijn oude mens. U weet toch raad met de macht van de zonde.* Waar kun je dan beter zijn dan dicht achter Hem? Want de begeerte om nooit meer te willen zondigen ligt toch op de bodem van je hart. Je komt erachter in het geloofsleven, ook in de praktijk van elke dag, waar Gods kinderen ook gaan of staan: als ik dicht achter Hem mag aanlopen, dan word ik bewaard voor de zonde. Maar als ik bij Hem vandaan loop, dan is het gevaar o zo groot dat ik weer in de zonde val.

Tenslotte nog een voorbeeld waarin dat *nalopen* openbaar komt. In het geloofsleven gaan Gods kinderen last krijgen van de grote tegenstander, dat is de duivel. Wat kan die aanvechten, is het niet? Wat kan de duivel tekeergaan, zeker in een week van voorbereiding. Dan lijkt het alsof hij alles ter hand neemt om het Gods kinderen moeilijk te maken. En zeker als er in ons midden zijn die tot op dit moment nog geen geloofsvrijmoedigheid hebben gekend om tot die tafel te komen, die eerste keer, wat kan dat gepaard gaan met aanvechtingen. Want de duivel wil niet dat Gods kinderen gemeenschap met Christus hebben. Hij staat altijd klaar met de meest vurige pijlen. Waar dan heen? *Wij zullen U nalopen, tot Christus alleen. Trek mij, o Heere Jezus, achter U.* Alleen daar kan ik veilig zijn voor die helse aanvechtingen van de duivel. *O Heere Jezus, twist met mijn twisters, hemelse Heere, en ga mijn bestrijders toch te keer. Belet hun de optocht, treed vooruit, zo worden ze in hun loop gestuit. vertroost mijn ziel in haar gewezen, en zeg haar: Ik ben uw heil alleen.* Ja, achter Hem, Hem nalopen, daar kan de duivel niets meer doen. Daar durft de duivel niet te komen. Daar mag de Satan niet meer komen. Daar lig je beschut onder Zijn voorbeden: *Simon, Simon, de Satan heeft u zeer begeerd te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden, Ik heb om u heen gebeden, Ik heb met betrekking tot u gebeden, dat uw geloof niet zal ophouden.* Dan mag je vluchten om Hem na te lopen. En heel dicht bij Hem wordt het ervaren: Hij is een schild en Schutsheer voor de vromen, voor wie tot Hem de toevlucht heeft genomen.

Slot

We gaan afsluiten. Deze woorden heb ik moeten spreken op dit moment, hier in de kerk. De Heere weet voor wie en waarom. Waar zal het ons brengen deze week? Zal het ons op de knieën brengen: *Trek mij, wij zullen U nalopen*, voor het eerst, bij vernieuwing? Deze woorden, gemeente, openbaren die precies wat er in het hart leeft, waar het hart naar uitgaat? Onderzoek het eens. Waar gaat je hart naar uit? Waar laat je je door trekken? Wat loop je na in dit leven? Is het nog de zonde, onbekeerde zondaar? De wereld? Ga je op in sport en spel? Gaat zoveel tijd verloren met het kijken van films en het spelen van games? Hoeveel keer ben je niet bezig om te veel te drinken misschien? Ga je op in genot? En een ander die zegt: dat doe ik allemaal niet. Maar waar laat u zich dan door trekken? Wat loopt u dan na? Wat uitwendige godsdienst, zonder geestelijk leven?

O, gemeente, de wereld gaat voorbij, ook de godsdienstige wereld, met al haar begeerlijkheden. Maar: *Wie den wil des Vaders doet, die blijft in der eeuwigheid.*

Wat is ten diepste de wil des Vaders? Nou, de Vader heeft het Zelf bekendgemaakt. Het was op de berg der verheerlijking, en Johannes, Jakobus en Petrus hebben het gehoord: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem.* Dat is de wil des Vaders. Daarom roept Hij u, jou en mij vanavond op vanuit het Woord om te bedelen: *Trek mij, o Heere, en wij zullen U nalopen.* Och:

Mijn voeten zijn gebonden. Aan de aarde en mijn hart. Is vol ongeloof en zonde. En zit overal verward. Vele, ach, vele dingen bezwaren. Anders vloog ik als een arend. Was mijn ziel eens los en vrij. Daar ik nu gebonden zij. Loop ik soms als een hinde. Voor een klein ogenblik. Ik zal wel haast weer ondervinden. Dat mijn hart zit in een strik. Van de wereld. En de zonde. En van veel verdorven vonden. Dies mijn geest ellendig is. Als ik toch uw trekking mis. Trek mij dan, door liefdebanden Goede Jezus naar u toe. Laat mijn hart in liefde branden. Dan word ik de weg niet moe. Schenk mijn ziel licht en leven. Wil mij geestes trekking geven. Dat ik lopen mag gestaag. En zonder moe te zijn, of traag.

Trek mij, Heere, en wij zullen U nalopen.

Amen.